

[Gustav Pedersen.]

endelige tredjebehandling, men endvidere får mulighed for at lade et lovforslag, der er til tredje behandling, gå tilbage til udvalget til ny behandling, for så vidt der skulle være opstået en situation, der gør dette ønskeligt. Det vil med andre ord sige, at man dér, hvor det drejer sig om komplicerede lovgivningsanliggender eller lovforslag, der kommer til en reel ny behandling, faktisk kan få en fjerde behandling. Det vil betyde et grundigere arbejde, det vil give tredjebehandlingerne større værdi, og det medfører forhåbentlig også, når det vinder hævd og indarbejdes i selve arbejdsgangen, en bedre og sikrere behandling af lovforslagene.

Alle disse forslag indstiller jeg på det samlede udvalgs vegne til vedtagelse, men jeg vil så gerne gøre en enkelt bemærkning om det spørgsmål, der har været omtalt i dagspressen, og som har været til diskussion tid efter anden både i og uden for udvalget, nemlig spørgsmålet om et eventuelt større antal stående udvalg. Spørgsmålet er rejst i forbindelse med de vanskeligheder, der tid efter anden kan opstå med at klare udvalgsarbejdet på ordentlig måde.

Der bliver normalt her i tinget nedsat mellem 80 og 100 udvalg om året. Ud over de stående udvalg eller de faste udvalg, der i mange tilfælde holder mange møder — jeg kan blot henvise til, at finansudvalget holder et meget stort antal møder, men også andre af de faste udvalg er nødt til at holde en række møder — men altså, ud over de i forvejen eksisterende faste udvalg nedsættes der mellem 80 og 100 udvalg pr. år. Da man normalt bruger ca. 10 pct. af de udvalgsberettigede partiers medlemmer til udvalgsarbejde, betyder det, at hvert medlem gennemsnitlig får mellem 8 og 10 udvalg pr. år. Hvis arbejdet nu kunne fordeles jævnt, og hvis det kunne falde jævnt over hele året, var det ikke så hård en belastning, men af mange grunde lader det sig ikke gøre. Derfor kan det ikke undgås, at der i den tid, da vi har spidsbelastning, stilles store krav

til dem, der har de fleste udvalg. Derfor har den tanke været rejst, om ikke det var hensigtsmæssigt at få nogle flere faste udvalg og dermed også få mulighed for at samle en større del af lovforslagene i færre udvalg. Hovedindvendingen herimod har været den, at den i forvejen ikke alt for estimerede tilbøjelighed til at gøre medlemmer af folketinget til specialister ville blive endnu stærkere, hvis vi fik for mange af sagerne behandlet i faste udvalg, hvor det måtte formodes at de samme medlemmer ville gå igen fra det ene folketingsår til det andet. Jeg er ikke i stand til at bedømme, hvor berettiget ængstelsen er, men der har altså været talt frem og tilbage om spørgsmålet, ikke alene ved denne, men også ved tidligere revisioner af forretningsordenen, og der har ikke kunnet nås fornøden tilslutning til at foretage eksperimentet med flere faste udvalg.

Jeg vil gerne føje til, at den juridiske forskel på de faste udvalg og de for hvert enkelt lovforslag nedsatte udvalg er ikke så stor. Der er ikke noget i forretningsordenen, der forbyder, at et lovforslag henvises til et allerede bestående udvalg. Man er altså i stand til gennem det praktiske arbejde, når der opstår ønske om det, at simplificere arbejdet noget, hvis man kan blive enig om at henvise et større antal lovforslag til allerede bestående udvalg af beslægtet karakter. På den anden side ville nedsættelsen af flere faste udvalg ikke have afskåret tinget fra at nedsætte særlige udvalg til behandling af enkelte lovforslag, hvor man måtte ønske sådanne nedsat. Vi har imidlertid ikke ment, at problemet var af så afgørende betydning, at det var påkrævet at dele udvalget, når man i øvrigt var enig om alle de andre spørgsmål, og vi har derfor ikke stillet forslag i forbindelse med spørgsmålet om faste udvalg eller periodisk valgte udvalg i denne omgang, men afventer udviklingen i den kommende tid. Som sagt er der altid adgang til, hvis man måtte finde det ønskeligt, at rejse spørgsmålet på ny.